

Đại Nhạc Hội “Cám Ơn Anh - Người Thương Binh VNCH”

Chủ Nhật, 26 tháng 7, cái nóng của mùa hè gay gắt, nhưng không ngăn chặn được bước chân người ta đi xem Đại Nhạc Hội “Cám Ơn Anh - Người Thương Binh VNCH - Bắc Cali 2026” được ban tổ chức gồm: Hội Tương Trợ Thương Binh VNCH và Đài Truyền Hình SBTN, với sự hỗ trợ của các hội đoàn, ca nhạc sĩ hải ngoại cũng như các cơ quan truyền thông báo chí chung tay thực hiện.

Đọc tờ chương trình giới thiệu, tôi được biết thành phần gồm có: MC: NS Trúc Hồ, Nam Lộc, Diệu Quyên, Kim Nhung. Stage: Quế Trung. Ca sĩ: Việt Khang, Trish Thùy Trang, Thanh Lan, Dạ Nhật Yến, Bích Vân, Sayla, Vina, Nini, Philip Huy, Diệp Thanh Thanh, Thúy Vi, Mai Vy, Sĩ Đan, Mai Thanh Trúc, Kim Anh, Lê Khắc Bình, Hoàng Tường, Quỳnh Hoa, Đồng Thảo, Jenny Đan Anh, Kim Anh, Mỹ Thanh, Câu Lạc Bộ Liên Trường Quảng Đà, Nhóm Hát Cho Giác Mơ Việt Nam, Nhóm Sài Gòn Nhớ, Vũ Đoàn Việt Steps, Hội Đồng Hương Quảng Trị & Thừa Thiên Huế, Hội Gia Long Bắc Cali cùng hai ban nhạc Trúc Sinh (từ Nam Cali) và SJ Tutti Band (Bắc Cali). Chỉ đọc danh sách ca sĩ đã thấy một lực lượng hùng hậu, đa số là ca sĩ của trung tâm Asia trước đây.

Tôi và ông xã đến đúng giờ khai mạc là 12 giờ trưa, nhưng chạy xe cả chục vòng đến toát mồ hôi vì parking không còn chỗ trống, tai nghe tiếng chào cờ mà sốt ruột. Cuối cùng cũng có xe ra cho mình vào, cầm 2 vé trên tay lòng nhẹ nhàng thở ra và thấy hân hoan phấn khởi khi nhìn người ta đi dự đông nghịt.

Đến gần sân khấu dựng giữa trời, tim tôi đập mạnh với màn biểu diễn thật đẹp mắt muốn rung lên. Một rừng cờ vàng, toàn giới trẻ mặc áo dài trắng, giàn hàng khắp khoảng sân rộng mênh mông trước sân khấu. Tôi không biết con số là bao nhiêu, mà đoán thăm gần cả trăm thiếu nữ bước nhịp nhàng, lá cờ vàng tung bay quá tuyệt vời. Tôi chạy lẹ, chớp hình lia lịa ghi lại hình ảnh ấy.

Các bài hát về quê hương, về lính VNCH khiến tôi quên mất tuổi mình đã già, cứ ngỡ như mới 20 tuổi ngày nào. Tiếng MC nhắc nhở về những người Thương Binh nay đã già yếu, số người liên tục trở về cát bụi quá nhiều, nay chỉ còn khoảng 10 ngàn người đau yếu vì tuổi già và do thương tật ngày xưa gây nên, đang nằm trong bệnh viện rất đông.

Những ca sĩ hát xong đều ôm thùng xuống quyền tiền, những cánh tay vẫy để được bỏ tiền vào thùng. Những tấm lòng nhân hậu gọi vào không ngừng nghỉ để Zelle tiền, gửi chi phiếu ủng hộ.

Trong nhóm “Hát Cho Giác Mơ VN” có em Kendrick Thiện Lê vừa hát xong ôm thùng xuống khán giả. Cha mẹ cháu tuyên bố thùng tiền của cháu được bao nhiêu, thì cha mẹ sẽ cho nhân đôi lên. Cháu chỉ mới 13 tuổi, đẹp trai lại hát rành tiếng Việt, nên ông bà cô bác chạy theo muốn chụp hình chung, và bỏ tiền liên tục. Cuối cùng ban tổ chức công bố thùng tiền của cháu được hơn \$1,600, như vậy sẽ thành \$3,200 từ cha mẹ bù vào.

Điều thật đáng ngưỡng mộ, nơi tha phương những bậc cha mẹ luôn giáo dục con cháu nhớ về nguồn cội, giữ gìn tiếng Việt, gieo những điều nhân văn để con cái noi theo.

Hình ảnh treo đầy chung quanh sân khấu là những người lính năm xưa nay tuổi đã cao, người chống nạng, người ngồi xe lăn. Họ sống lay lắt trong những mái nhà dột nát, nhìn mà xót xa, mà thương. Họ đã để lại một phần thân thể mình cho quê hương, sự hy sinh đau đớn làm sao chúng ta có thể quên được.

Trên sân khấu, những bộ quân phục lính vang lên tiếng hát xé ruột gan. Dưới khán đài, những mái đầu bạc, những bàn tay đã chai sần vì cày cuốc năm tháng tha hương, tất cả cùng ngồi lại bên nhau vì hai chữ ân tình. Ở xứ người, chúng ta may mắn không còn thấy hình ảnh người lính cụt tay, mất chân. Nhưng ở quê nhà, các anh vẫn còn đó, âm thầm chịu đựng thiếu thốn sau cuộc chiến đã qua hơn 51 năm.

Thỉnh thoảng tôi vẫn được xem những YouTube các anh Thương Binh tập trung tại

Dòng Chứa Cứu Thế Sài Gòn, được đãi ăn cơm và nhận quà từ các Linh Mục phát. Họ còm cõi, khô héo như cái xác không hồn. Hoặc thấy bên lề đường, các bên xe khắp nơi, các anh cầm vé số còn phải lê lét vì sự sống.

Tôi cũng xem từ Facebook của chị Phan Kim Liên xoay sở làm chà bông cá, trái cây sấy khô, bánh tét v.v... bán, cộng với người nước ngoài góp chút đỉnh. Ngôi nhà chị luôn mời các anh đến ăn uống và phát quà an ủi họ.

Tại Huế có cô Tôn Nữ Tiểu Bích là hiệu trưởng của trường Nữ Thành Nội trước 1975, và cô Thanh Tâm trường Đồng Khánh hợp tác bao nhiêu năm qua. Hằng năm mỗi mùa thu, hai cô kêu gọi cựu nữ sinh góp tiền gửi về TPB. Bên VN, ngoài Huế ra, cựu nữ sinh còn đi giao tận tay vùng Quảng Trị, Đông Hà và các vùng quê.

Dù chẳng khá giả nhưng tôi đã nguyện bóp bụng, bỏ ông dành tiền tiết kiệm cố định dành cho các anh TPB. Đó là nơi chính, nhưng vẫn tham gia tượng trưng khi chương trình TPB của bà Thanh Thủy, của SBTN tổ chức

Đẹp thay khi MC Nam Lộc ca ngợi những nơi tổ chức giúp TPB như hội bà Thanh Thủy, bên Úc hay nhiều nơi khác, bày tỏ tình thân đoàn kết của người tỵ nạn cùng hướng về các anh nơi quê nhà. Ông nói: “Chúng tôi ở hải ngoại không bao giờ quên ơn các anh”.

Buổi nhạc không chỉ là văn nghệ, mà là tấm lòng của đồng bào hải ngoại chất chiu gửi về, gửi cái tình cái nghĩa sưởi ấm những mảnh đời TPB đói khổ nơi quê nhà. Nhìn những anh chị em thiện nguyện của cộng đồng Bắc Cali chạy ngược chạy xuôi, tôi thấy thấm thía hai chữ “đồng bào”. Dù xa quê hơn nửa đời người, dù mỗi kẻ mỗi phương trời, nhưng nghĩa đồng bào thì không bao giờ phai nhạt.

Gần cuối chương trình, khán giả yêu cầu ông Nam Lộc hát bài “Vĩnh Biệt Sài Gòn”. Tiếng vang lên buồn xa vắng với sáng tác của ông:

Sài Gòn ơi, nắng vẫn có còn vương trên đường
Đường ngày xưa, mưa có ướt ngập lối đường về
Rồi mùa thu, lá còn đổ xuống công viên
Bóng gầy còn bước nghiêng nghiêng
Hay đã khóc thương cho người yêu...

Âm vang lời ca đầy lãng mạn nhưng đã kéo tâm hồn tôi trở lại dòng sông xưa, con đường cũ, thấm những giọt buồn chảy trong hồn mệnh mang về một quê hương xa vời vợi. Nhất là nơi đó còn có những người đã hy sinh cho chúng ta được sống. Và ở nơi đây, chúng ta vẫn còn nhớ ơn họ, vẫn còn góp gió thành bão để lòng không bị áy náy, ray rứt.

Xin cảm ơn anh, người thương phé binh VNCH. Chúng tôi còn món nợ ân tình với anh, suốt đời không trả hết.

Minh Thúy TN

2026